

Steen

We nemen deze steen en we planten hem in de grond.

En we wachten ...

... tot de steen beweegt.

Schuchter zet de steen zich als hoeksteen af en beklimt hij de strakke ranken van een oude rots. Hij stoot daar op andere stenen.

Stenen kruipen naar stenen, kruipen over andere stenen, bestijgen als muren de steigers. Muren verstrengelen in andere muren, kneden daken en deuren en vullen zich met plebs en noblesse.

Een woonwijk woekert naar vers bouwrijp en wordt daar nieuwe muren en nieuwe woning en nieuwe woonwijk. Een woonwijk vergroeit met een andere woonwijk en dijt uit tot een stadswijk.

Gretig vreet de stad de steen, zoekt naar meer steen. In overvolle steengroeves perst het hongerige Rome de slaven doorheen spleten en kieren naar vervallen vulkanische kammen. Uit de aangevreten rots oogst de stad de vulkanische brokken en schrokt gulzig het verse voedsel naar binnen.

Gekapte stenen balanceren op de bulten van hun burens en zoeken in de ruwe textuur hobbelig en bobbelig naar houvast. De redding komt in vulkanisch zand gemengd met water: cement. Het verse cement wordt kneedbare steen en de steun en toeverlaat voor haar harde verwanten. Door truweel gemasseerd, likt het cement aan de metselstenen en dicteert met strenge metseldraad de strakke lijnen.

Het stenen gewas groeit gestaag verder over de ruggen van gebroken slaven.

Alles en iedereen wordt dichtgewrongen door steen over andere steen. In haar groeispurt barst het harde woekerweefsel in haar krappe keurslijf. De stenen haag van stadsmuren houdt de uitdijende stad in een beklemmende wurggreep. En nog zwelt het inwendige van de stad, braakt stront en lijken door haar poorten en ademt de gegiste vuiligheid in al haar poriën.

Verkrampd klimt de stad dan maar omhoog en kraakt de jicht van chronische overgroeiing in haar voegen en spleten. Over onvaste stutten en balken klauteren de insulae, de beruchte huurappartementen, richting lucht. In de stijgende stad balanceren de hoogbouwkrottenwijken op scheef verweerde gebogen muren en slikken stapelbare mensen in tot zes etages of meer.

Verbannen uit de levendigheid van de straten, dragen de zolderkamers hun eenzaamheid in een bezwarende last.

Maar onder al dat hoge gestapel buigen en breken de mindere stenen de ruggen. Als omvallende bomen klappen de constructies in elkaar, vallen als rijpe vruchten en bedekken de huurders onder neerploffende mantels van hout en steen en leem.

Het gat in de stadskruin wordt snel weer gedicht door de gehate grootgrondbezitters. Gedreven door hebzucht en woekerwinsten wortelen de nieuwe en de gebroken stenen op de fundamenteën van kadavers en groeien in breekbaar barstbeton nog hoger dan voorheen.

Op deze lagen van gebinten en geraamten wordt een wereldstad geboren:

Roma!

